

J.nr. 71-0421 BIE/ghs

SAGSØGTES PROCESSKRIFT af 17. august 1998

Til

Østre Landsret.

I 4. afd.'s sag nr. B-1893-96: Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Ålborg

mod

Skatteministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

Det i svarskrift, duplik, processkrift af 7. marts 1997 og især processkrifter af 6. maj 1997 og 14. august 1997 indeholdte fastholdes. Herudover giver sagsøgers 5. supplerende processkrift anledning til følgende bemærkninger:

Vedr. sagsøgers påstandsændring:

Sagsøgte forstår ændringen i forhold til påstandene i stævningen, således at sagsøger med hensyn til påstand 1 nu foretager en prioritering. Denne prioritering indebærer at sagsøger ønsker dom for, at afgiften:

- a) primært var i strid med Grundlovens § 43,
- b) subsidiært var i strid med TEU, artikel 95, og
- c) mere subsidiært var i strid med artikel 95, for så vidt angår varer importeret fra andre EU-medlemslande, og i strid med artikel 9, for så vidt angår varer importeret fra tredjelande.

Påstand 2 er uændret i forhold til påstandsændringen i sagsøgers 3. supplerende processkrift.

Overfor de tre led i sagsøgers påstand 1 fastholder sagsøgte følgende påstande, der fremgår af duplikken og af processkriftet af 6. maj 1997:

- ad påstand 1a): Afvisning
- ad påstand 1b): Sagsøgte anerkender, at opkrævningen af afgift af videoplader hos sagsøgeren efter den nu ophævede lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 621 af 30. juni 1994, har været i strid med Traktatens artikel 95, stk. 2, i den udstrækning videopladerne blev importeret fra Det Forenede Kongerige eller andre medlemsstater af EU.
- ad påstand 1c): Frifindelse.

Overfor sagsøgers påstand 2 fastholder sagsøgte den nedlagte frifindelsespåstand.

Vedr. erstatning efter dansk ret, samt erstatningens størrelse:

Sagsøgte bestrider fortsat at være erstatningsansvarlig efter dansk ret.

Sagsøgtes anbringender herom fremgår især af duplikken (side 2, ad påstand 1, og side 5-8, ad påstand 3), af processkriftet af

7. marts 1997 (side 4-5, om erstatningsansvar efter dansk ret) samt af processkriftet af 6. maj 1997 (side 2, ad påstand 1, og side 3-5, ad påstand 3).

Med hensyn til den verserende sag om tilbagebetaling af ambi bemærkes blot, at argumenterne i den sag ikke kan overføres på den foreliggende sag. Ambi-sagen, herunder retsbogsudskriftet i bilag 56, har således ingen betydning for den foreliggende sag, jf. også sagsøgers egen kommentar om ambi i bilag 9, side 7.

Ambi-sagen drejer sig grundlæggende om, hvorvidt Laserdisken har - eller ikke har - overvæltet arbejdsmarkedsbidrag på sine kunder.

Den foreliggende sag drejer sig om et andet spørgsmål, nemlig om erstatningsansvar for opkrævning af gramofonpladeafgiften, herunder navnlig hvorvidt der foreligger et ansvarsgrundlag for sagsøgte og et dokumenteret tab for sagsøger.

Her er det for det første sagsøgtes grundsynspunkt, at Skatteministeriet ikke har begået fejl eller handlet ansvarspådragende. Det eneste der er sket, er at Momsnævnet ved sin afgørelse af 26. oktober 1994 (bilag 7) har afklaret en retstilstand, der tidligere havde givet anledning til tvivl. Navnlig bilag 1, 2, 4, 5 og 6 samt bilag A, B og U bekræfter, at der forud for Momsnævnets afgørelse forelå et kompliceret fortolkningsspørgsmål. Afgørelse af et sådant kompliceret fortolkningsspørgsmål kan ikke være ansvarspådragende for sagsøgte, Skatteministeriet.

For det andet er det sagsøgtes grundsynspunkt, at sagsøger ikke har godt gjort, at der er lidt et tab ud over det afgiftsbeløb, der blev tilbagebetalt allerede den 18. november 1994 (bilag 10). Det erindres, at sagsøger fortsat ikke har opfyldt sagsøgtes gentagne opfordringer til at dokumentere sit erstatningskrav, jf. senest processkriftet af 6. maj 1997, side 5. Sagsøgte fastholder, at dette må medføre processuel skadevirkning for sagsøger.

Vedr. tilbagebetaling af afgift til forbrugerne:

Sagsøgte fastholder, at således som sagsøger selv har afgrænset den foreliggende sag både i de oprindelige og i de nu ændrede påstande, drejer sagen sig alene om forholdet imellem sagsøger, Laserdisken, og sagsøgte, Skatteministeriet.

Spørgsmålet om tilbagebetaling til sagsøger blev afsluttet med udbetalingen den 18. november 1994 (bilag 10). Det er dette som bilag 52 og bilag 54 bekræfter. Sagsøgte er ikke bekendt med den aftale mellem sagsøger og Told- og Skatteregion Aalborg, som sagsøger henviser til (side 3, 11. afsnit).

Konsekvensen er, at forholdet mellem sagsøger og hans kunder (forbrugerne), er den foreliggende sag uvedkommende. Det forhold, at sagsøger selv frivilligt har valgt at udbetale en del af den tilbagebetalte afgift til kunderne er også sagen uvedkommende. Sagsøgte fastholder således bemærkningen i processkriftet af 6. maj 1997, side 4, 5. afsnit.

Vedr. erstatning efter EU-retten:

Som bekendt har sagsøgte anerkendt erstatningsansvar efter EU-retten for opkrævning af afgiften i strid med Traktatens artikel 95, stk. 2.

Sagsøgtes anbringender herom fremgår af processkriftet af 6. maj 1997 (side 2-3, ad påstand 2) og især af processkriftet af 18. august 1997.

Det fremgår af EF-Domstolens faste praksis, at artikel 95 omfatter varer, der importeres fra andre EU-medlemslande. Anvendelsesområdet omfatter både varer, der har oprindelse i medlemslandene og varer, der har oprindelse i tredjelande, men er bragt i fri omsætning i EU.

Artikel 95 omfatter derimod efter domstolens faste praksis ikke varer, der importeres direkte fra tredjelande.

Denne retstilstand er fastslået allerede i 1987, dvs. lang tid før den foreliggende sag opstod, jf. EF-Domstolens dom i sag 193/85, Co-Frutta, Saml. 1987, side 2085, præmis 25, 26 og 29. Dommen er fremlagt som bilag 53.

Denne faste retspraksis er bekræftet sidenhen, eksempelvis i EF-Domstolens dom i sag C-130/92, OTO, Saml. 1994 I-3293, præmis 18, fremlagt som bilag X, og i EF-Domstolens domme i danske havneafgiftssager, hvoraf dommen i sag C-90/94, Haahr Petroleum, Saml. 1997 I-4142, er fremlagt som bilag Y. Der henvises til præmis 26. Som et aktuelt eksempel kan henvises til EF-Domstolens dom af 17. juni 1998 i sag C-68/96, Grundig Italiana (endnu ikke optrykt i domssamlingen), jf. præmis 11.

Sagsøger påberåber sig EF-Domstolens dom i sag 106/84, Kommissionen mod Danmark, Saml. 1985, side 833, der vedrørte beskatningen af druevin og frugtvin. Sagen drejede sig først og fremmest om afgrænsningen af Traktatens artikel 95, stk. 1, overfor artikel 95, stk. 2. Spørgsmålet var om druevin og frugtvin var lignende eller blot konkurrerende varer i artikel 95's forstand. Sagen var en traktatkrænkelsessag anlagt af Kommissionen, vedrørende de danske afgiftsregler. Sagen vedrørte hverken import fra tredjelande eller erstatning. Sagen har dermed ingen betydning for den foreliggende sag. For den gode ordens skyld bemærkes, at det samme gælder den samtidig afsagte dom i den præjudicielle sag 243/84, John Walker, Saml. 1985, side 875, der drejede sig om afgrænsningen af artikel 95, stk. 1, og artikel 95, stk. 2 i relation til danske afgiftsregler vedrørende whisky og hedvin.

Sagsøger påberåber sig videre EF-Domstolens dom i sag 169/80, Gondrand & Garancini, Saml. 1981, side 1931. Denne sag drejede sig om fortolkningen af en fodnote i den fælles toldtarif, i relation til beregningen af monetære udligningsbeløb. Uenighed om hvorledes den pågældende fodnote skulle fortolkes var baggrunden for Domstolens udtalelse i præmis 17, som sagsøger citerer. Sagsøgte finder ikke, at dommen uden videre kan overføres på den foreliggende sag. Under alle omstændigheder bestrider sagsøgte,

at retssikkerhedsprincippet skulle være tilsidesat i den foreliggende sag, allerede fordi EF-Domstolens retspraksis vedrørende artikel 95's anvendelsesområde som nævnt ovenfor forelå klart belyst flere år før, denne sag opstod.

Med hensyn til artikel 9 og artikel 95 bemærkes, at det følger af EF-Domstolens faste praksis, at disse to bestemmelser gensidigt udelukker hinanden. En afgift kan således ikke samtidig være omfattet af både artikel 9 og artikel 95.

Dette er f.eks. fastslået af Domstolen i sag 10/65, Deutschmann, Saml. 1965, side 602 (den danske tekst findes i uddrag i Saml. 1965-1968, side 95), i sag 57/65, Lütticke, Saml. 1965-1968, side 199, og i sag 105/76, Interzuccheri, Saml. 1977, side 1029, præmis 9.

Denne retspraksis er også bekræftet i de danske havneafgiftssager, jf. præmis 19 i den førnævnte dom i Haahr Petroleums-sagen, hvor EF-Domstolen udtalte:

"Det bemærkes i denne forbindelse, at det følger af fast retspraksis (...), at bestemmelserne vedrørende afgifter med tilsvarende virkning som told og bestemmelserne vedrørende diskriminerende interne afgifter ikke kan anvendes kumulativt, hvorfor en og samme afgift ikke samtidig kan henhører under de to grupper, således som traktaten er opbygget."

En afgift henhører således i sin helhed enten under artikel 9 eller under artikel 95.

I den foreliggende sag er der ikke i tvivl om, at gramofonpladeafgiften var et led i et almindelig internt afgiftssystem, som behandlede indenlandske og importerede varer efter samme kriterier. Afgiften var dermed omfattet af artikel 95. Afgiften var ikke en afgift med tilsvarende virkning omfattet af artikel 9. Dette bekræftes også af EF-Domstolens dom i den førnævnte Co. Frutta-sag, som sagsøger påberåber sig, jf. præmis 10-14.

For den gode ordens skyld bemærkes, at opkrævning af afgiften for produkter, der importeres direkte fra tredjelande ikke er i strid med artikel 95, jf. EF-Domstolens dom i de forenede sager C-114 og C-115/95, Texaco, Saml. 1997 I-4267, jf. præmis 35-37.

Vedr. opdeling af importen fra henholdsvis EU og USA:

Som nævnt under § 355-mødet den 24. juni 1998 verserer der en præjudiciel sag ved EF-Domstolen forelagt af Retten i Aalborg, hvor sagsøger i den foreliggende sag, Laserdisken, er sagsøgt af Foreningen af danske Videogramdistributører (sag C-61/97, Egmont Film m.fl. mod Laserdisken). Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. maj 1998 og EF-Domstolen afsiger dom den 22. september 1998.

Sagen drejer sig om ophavsret til filmværker på laserdiscs, der blev importeret fra Storbritannien og udlejet af Laserdisken. Da sagens genstand netop er varer importeret fra Storbritannien, bør det efter sagsøgtens opfattelse være muligt for sagsøger i den foreliggende sag at kvantificere denne import, hvor sagsøgte har anerkendt sit erstatningsansvar efter EU-retten for det tab, sagsøger måtte have lidt.

Det bestrides fortsat, at der skulle være grundlag for at pålægge sagsøgte bøde efter retsplejelovens § 324, og § 325.

Med hensyn til byretsdommen i bilag 57, bemærkes, at den sag drejede sig om, hvorvidt skattemyndighederne havde handlet ansvarspådragende ved at udsende en spærringsmeddelelse til sagsøgerens bank vedrørende en etableringskonto. Som det fremgår af dommen (side 4, venstre spalte, 3. afsnit) var baggrunden for, at retten fandt, at myndighederne var erstatningsansvarlige efter dansk ret, at grundlaget for at udsende spærringsmeddelelsen var tvivlsomt, og at der ikke bestod nogen lovpligt til at udsende spærringsmeddelelsen.

Situationen i den foreliggende sag er mildest talt helt forskellig, og byretsdommen kan derfor ikke overføres på denne sag.

Vedr. sagsøgers forslag om opdeling af domsforhandlingen:

Sagsøgte fastholder sin protest imod opdeling af domsforhandlingen især af de grunde, der fremgår af Østre Landsrets retsbogudskrift af 25. juni 1998 (side 2, 2. og 3. afsnit).

Efter sagsøgtes opfattelse er der to muligheder med hensyn til den videre procedure:

Den ene mulighed er, at sagsøger medvirker til at foretage opgørelsen over varer importeret fra tredjelande (USA) henholdsvis fra andre EU-medlemslande (Storbritannien) i så fald er domsforhandling uforholdsmæssig, idet sagsøgte som bekendt er rede til at erstatte det tab, sagsøgte måtte have lidt for varer importeret fra andre EU-medlemslande.

Den anden mulighed er, at sagsøger fortsat ikke ønsker at medvirke til at foretage denne opgørelse. I så fald må sagen berammes til domsforhandling i sin helhed. En deldomsforhandling alene vedrørende spørgsmålet om erstatningsansvar efter dansk ret forekommer ganske uhensigtsmæssigt på sagens nuværende stade.

København, den 17. august 1998
Kammeradvokaten

v/

Peter Biering